

gen Maade. Ved 3die Behandling har Stemmingerne ganske vendt sig. Man er bange for at aabne Mulighed for Partiskhed og lignende paa dette Omraade. De Medlemmer, der tage Ændringsforslaget op, ere nu Carlsen, Balthasar Christensen, Hansen, Krabbe, Müllen og Termansen. De forsvare det med de samme Grunde som tidligere, og Resultatet bliver, at det nu vedtages med 45 Stemmer mod 44. Saaledes ændret gaar Forslaget til Lands-tinget.

Jeg antager, at man vil indrømme, at det, jeg her i Korthed har fremstillet af Forhandlingerne, er tilstrækkeligt til, at man deraf kan se, hvilken Angst man har haft for at give Administrationen for fri Tøjler over for Forfremmelser ved Valg og navnlig ved Springere af den Art, som der her i Virkeligheden er Tale om, og at det særlig var de saakaldte Demokratiets Mænd, som traadte i Skranken for denne Frygt.

Nu gaar Forslaget altsaa op til Lands-tinget og fremlægges der med den ved 3die Behandling vedtagne Bestemmelse, at for Fremtiden skal ethvert Avancement fra Premierløjtnant til Kaptajn foregaa efter Anciennitet og Forfremmelsesraadene være bortfaldne. Her er det Oberst Magius, som tager Ordet. Han støtter Ministeren, som for Resten kun forlanger, at Forslaget skal vedtages, som det er gennemført i Folketinget — han erkender nemlig, at der naturligvis kan ske Fejltagelser, og derfor kan han forstaa den Frygt, der har været oppe osv. Magius tror nu ikke, at Misbrug vil komme til at spille nogen syn-derlig Rolle i Fodfolket — det er netop der, vi nu have Springavancementet —, men ved de andre, de saakaldte særlige Vaaben kan Misbrug fremkomme, siger han, thi da det ikke er gjort obligatorisk, at de vedkommende skulle gennemgaa ældste Klasse, den nuværende saakaldte Stabs-afdeling, kan det være, at de Folk, som gennemgaa denne Klasse, kunne blive foretrukne eller ikke blive foretrukne, kort sagt, der kan være Grunde til at sikre Mulighed for at give dem, som baade teoretisk og praktisk staa forud for de andre, et Fortrin ved at tage hver 3die ved Valg. Ved 2den Behandling stille saa Haffner, Krieger, Madvig og Magius et Forslag om

at gaa tilbage til Ministerens oprindelige Forslag, som han efter Kommissionsbehandlingen oprindeligt havde forelagt det i Folketinget, men Krieger tager dog Anledning til at bemærke, at man ikke kan være forsigtig nok, naar det drejer sig om Valgprincippet. Han fortsætter, at skønt det er sat saa mildt ind i Loven som muligt, er der intet til Hinder for, at vedkommende højere Of-ficierer kunne sige: Vi ville blive staaende ved Aldersordenen og tage den ældste, thi den ældste er den mest skikkede til Forfremmelse. Og han er i det hele taget tilbøjelig til at tro, at saa snart der er Tvivl, vil man blive ved Anciennetetsprincippet og ikke gaa over til det andet.

Sagen slutter saa med, at Lovforslaget bliver vedtaget saaledes, som vi kende det, at hvert tredje Avancement fra Premierløjtnant til Kaptajn sker ved Valg; medens det her i øvrigt er Ancienneteten, der skal raade, og at alle andre Forfremmelser ske, som oprindeligt Tanken var, ved Valg, men saaledes forstaaet, som det siden er blevet praktiseret, nemlig at indenfor de udfundne tilstrækkeligt kvalificerede til den næste højere Kommando foregaa Forfremmelsen efter Anciennetet. Det er det, man kalder Valgforfremmelse. Denne Forstaaelse tror jeg, man ikke skal kunne afkræfte, naar man gennemlæser Forhandlingerne, og man skal ikke kunne komme bort fra, at der viste sig stor Frygt og Betænelighed ved Valgforfremmelsessystemet som saadant. Det fik navnlig Udslag i Forhandlingerne om at gøre Valgforfremmelsen obligatorisk for hver tredje Premierløjtnant. Enhver, som med koldt Blod gennemlæser disse Forhandlinger, maa altsaa uvilkaarlig overfor det foreliggende Spørgsmaal faa det Indtryk, at selv om Valgavancementet skulde benyttes, skulde det benyttes med den yderste Forsigtighed og helst med alle de Kauteler, som det var muligt at omgærde det med.

Det er altsaa paa denne Baggrund, at man maa se Hærloven af 1867. Det er de Forudsætninger, hvorunder den blev vedtagen i Rigsdagen. Det, det dernæst drejer sig om, vil da være at finde ud af, hvorledes dels den Krigsminister, som gennemførte Hærloven, og dels hans Efterfølgere have ment at burde forstaa ikke